

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Strojírny – RINOH, s. r. o.**, IČ 49786865, se sídlem Luční 67/12, Plzeň, zast. JUDr. Irenou Pražanovou, advokátkou se sídlem V dolině 1516/1, Praha 10, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2021, č. j. 25160/21-7700-40500-106613, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2023, č. j. 30 Af 42/2021–73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 29. 7. 2019, č. j. 28405/20/5000-10480-712244, zamítlo návrh žalobkyně na obnovu řízení ze dne 29. 11. 2019. Odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví (dále „rozhodnutí žalovaného“) zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví (dále „napadený rozsudek“).

[2] Ve věci návrhu na obnovu řízení jde o odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 3 630 000 Kč a do Národního fondu ve výši 20 569 997 Kč. K porušení rozpočtové kázně došlo při čerpání dotace v rámci Operačního programu

Podnikání a inovace na uskutečnění projektu „Zápustková kovárna“ (dále jen „projekt“) v maximální výši 25 000 000 Kč. Předmětem projektu měla být zásadní inovace linky na výrobu nerezové přírubby procesem zápustkového kování z trubky a jejího následného obrobení, kdy realizace projektu zajistí velkokapacitní výrobu konečných produktů zcela novou, dosud neznámou metodou.

[3] Předmětem řízení před krajským soudem bylo rozhodnutí ve věci návrhu na obnovu řízení. Krajský soud se vypořádal s dílčí argumentací žalobkyně. K žalobkyní předloženému protokolu ze dne 18. 12. 2023 soud uvedl, že žalobkyně měla a mohla navrhnout výslech pana J. v daňovém řízení, avšak neučinila tak. Žalobkyně musela mít povědomí o přítomnosti pana J. během zkušebního provozu a výroby a to měla sdělit v průběhu daňového řízení. Žalobkyní předložený důkaz nesplňuje jednu z podmínek obnovy řízení [§ 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“)], neboť se nejednalo o nový důkaz, který by bez zavinění žalobkyně nebo správce daně dodatečně vyšel najevo. Ani žalobkyní předložené čestné prohlášení pana M. ze dne 20. 10. 2020 nesplňuje podmínky pro kladné rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení. Čestné prohlášení a z něho vyplývající skutečnost nemá podstatný vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Krajský soud se vyjádřil i ke znaleckému posudku č. 664, který není předmětem sporu, neboť žalobkyně nepředložila daný posudek v šestiměsíční subjektivní lhůtě podle § 118 odst. 2 daňového řádu. Krajský soud vyloučil i vliv odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 6 To 42/2018, na výrok rozhodnutí ve věci návrhu na obnovu řízení.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., požaduje jej zrušit v celém rozsahu a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

[5] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil důvodnost rozhodnutí ve věci návrhu na obnovu řízení.

[6] Stěžovatelka nesouhlasí se závěry krajského soudu v bodě 46. napadeného rozsudku. Dle stěžovatelky se ze strany krajského soudu jedná pouze o spekulaci. Názor krajského soudu nemá oporu ve spisovém materiálu. Stěžovatelka nevěděla o existenci předmětného protokolu. Ze spisového materiálu ani neplyne skutečnost, že by o protokolu stěžovatelka věděla v průběhu daňové kontroly.

[7] Za chybné považuje stěžovatelka i tvrzení krajského soudu v bodě 48. napadeného rozsudku týkající se čestného prohlášení pana M. Krajský soud vyhodnotil, že předmětné prohlášení pouze deklaruje, že došlo k předání trubky panem M. společnosti C. R. Z čestného prohlášení neplyne, že by se trubka následně dostala do sféry stěžovatelky. V uvedeném bodě krajský soud uzavřel, že čestné prohlášení pana M. (důkaz) nemůže mít vliv na rozhodnutí ve věci a není důvodem pro obnovu řízení. Stěžovatelka namítá, že během daňového řízení nebyla obeznámena s důkazy týkajícími se předmětné trubky a nemohla je předložit. Stejně informace získala stěžovatelka až po zbavení mlčenlivosti zástupce společnosti C. R. Navíc žalovaný měl o nakládání s trubicí informace od

pokračování

23. 11. 2020 z jiného daňového řízení. Stěžovatelka namítá, že tvrzení krajského soudu nemá ani v tomto případě oporu ve spisovém materiálu.

[8] Stěžovatelka rozporuje právní názor krajského soudu v bodě 49. napadeného rozsudku. Krajský soud míní, že předmět a kritéria daňového a trestního řízení jsou odlišná. Jedná se o řízení s odlišným pojetím rozložení důkazního břemene a s odlišnými cíli, a z toho důvodu výsledky daňového a trestního řízení ohledně jedné a téže obchodní transakce nemusí být stejné. Stěžovatelka namítá, že rozsudek vrchního soudu má vliv nejméně na 3 aspekty v řešení daňového řízení, a to na posouzení informační povinnosti, archivaci v letech 2009-2010 a na rating. Vrchní soud se mj. v rozsudku vyjadřoval i k ratingu. Žalovaná v daňovém řízení tak vyměřila sankci za porušení povinnosti, kterou však i dle rozhodnutí soudu v trestní věci stěžovatelka neměla.

[9] Stěžovatelka má za nezákonný i názor krajského soudu v bodě 52. napadeného rozsudku. Krajský soud uvedl, že znalecký posudek č. 664 byl předložen opožděně, a z tohoto důvodu nemohlo dojít na jeho základě k obnově řízení podle § 117 daňového řádu. Stěžovatelka namítá, že v návrhu na obnovu řízení zdůvodnila nedodržení subjektivní lhůty, a to z důvodu probíhajícího trestního řízení.

[10] Dle stěžovatelky neměl žalovaný v průběhu daňového řízení k dispozici odborné zhodnocení metody kování a neměl žádný odborný posudek ani znalecký názor třetí strany. Ve znaleckém posudku Ing. K. není nijak posouzena výroba z trubky v letech 2013 a 2016. Předmětný znalecký posudek ani nemůže být považován za znalecký posudek, neboť nesplňuje zákonné požadavky kladené na znalecké posudky. Zpracovatel není znalcem.

[11] Podle stěžovatelky žalovaný nedokázal posoudit technické aspekty projektu a naplnění podmínek jeho realizace. Považuje tak závěry krajského soudu v bodě 54. napadeného rozsudku za nezákonné.

[12] Žalovaný se k věci nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost **není důvodná** (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Je srozumitelný, opřený o skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami byl soud veden při svém rozhodování a jaké důkazy byly zohledněny; soud se vyjádřil ke vzneseným námitkám.

[16] Stěžovatelka obdržela od Ministerstva průmyslu a obchodu dotaci v rámci Operačního programu Podnikání a inovace na uskutečnění projektu Zápusťková kovárna.

Předmětem projektu byla zásadní inovace linky na výrobu nerezové příruby. Žalovaný zjistil porušení podmínek poskytnutí dotace stěžovatelkou, které byly součástí rozhodnutí o dotaci. Na základě toho žalovaný vydal platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně. Stěžovatelka se bránila proti rozhodnutí žalovaného u krajského soudu, který žalobu zamítl. Kasační stížnost stěžovatelky byla zamítnuta i Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 Afs 295/2021-46.

[17] Předmětem nyní řešeného sporu je otázka, zda stěžovatelka uplatnila nové skutečnosti nebo důkazy podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu v návrhu na obnovu řízení, či nikoliv.

[18] Jako nepřipustnou posoudil Nejvyšší správní soud námitku ohledně znaleckého posudku č. 664 ze dne 21. 1. 2019. Stěžovatelka v kasační stížnosti jen zrekapitulovala důvody, pro něž zmeškala subjektivní lhůtu pro předložení důkazů. Krajský soud se srozumitelně vypořádal se všemi argumenty ohledně promeškání lhůty v bodech 52. – 55. svého rozsudku. Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelka znalecký posudek č. 664 nepředložila v šestiměsíční subjektivní lhůtě (§ 118 odst. 2 daňového řádu), a tak nedošlo k naplnění zákonné podmínky [§ 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu].

[19] V průběhu předmětného daňového řízení probíhalo i trestní řízení vedené proti stěžovateli a jednateli stěžovatelky. V trestní věci je Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 6 To 42/2018, oba zprostil obžaloby. Skutečnosti plynoucí z odůvodnění rozsudku sloužily stěžovateli jako podklad pro návrh na obnovu řízení.

[20] Vrchní soud v Praze v uvedeném případě posuzoval trestněprávní rovinu věci. Jak již popsali v bodě 49. napadeného rozsudku krajský soud, předmět a kritéria řízení jsou odlišné pro trestní řízení a správní řízení. Významným rozdílem je odlišně pojaté rozložení důkazního břemene. Za stěžejní považuje Nejvyšší správní soud skutečnost, „že *neprokázání skutku v trestním řízení vede k zproštění obžaloby, oproti tomu v daňovém řízení neprokázání tvrzených skutečností ovlivňuje daňovou povinnost*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2018, č. j. 1 Afs 220/2017-28).

[21] Podle stěžovatelky právní posouzení Vrchního soudu v Praze má vliv na nejméně tři administrativní povinnosti, které údajně (dle žalovaného a krajského soudu) stěžovatelka nesplnila. Mělo jít o informační povinnost, otázku archivace v letech 2009 a 2010 a o rating. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že ten ve věci shledal několikanásobné porušení rozpočtové kázně. Konkrétně jde o porušení 13 podmínek (povinností), z nichž 11 Vrchní soud v Praze neposuzoval. Žalovaný došel k závěru, že 10 z 11 povinností by vedlo k téže výši odvodu, jaký byl stěžovateli uložen. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že v nyní řešeném případě nemá odůvodnění Vrchního soudu v Praze vliv na výsledek daňového řízení.

[22] Navíc Nejvyšší správní soud upozorňuje na rozsudek ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 Afs 295/2021-46, ve kterém Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli v tom, že neporušila informační povinnost (bod [35] uvedeného rozsudku). I tak ale kasační soud dospěl k závěru, že toto pochybení správních orgánů a krajského soudu nemělo vliv na výsledek řízení. Stěžovatelka závažně porušila hned několik dotačních podmínek, což samo o sobě opravňovalo správní orgány k uložení odvodu v plné výši poskytnuté dotace.

pokračování

[23] Stěžovatelka jako další důkaz předložila protokol vyhotovený panem J. dne 18. 12. 2013. Podle ní z protokolu plyne, že měla od společnosti C. R. s. r. o. k dispozici nerezovou trubku na výrobu přírub a z toho materiálu přírubu vytvořila, tudíž uskutečnila projekt v souladu se žádostí o dotaci. Podle krajského soudu u zkušebního provozu musel být jak zástupce stěžovatelky, tak zástupce C. R. s. r. o. pan J., který je autorem protokolu. Stěžovatelka i bez tohoto protokolu mohla a měla vědět, že se jedná o relevantní informaci, jež by mohla ovlivnit výsledek daňového řízení. Stěžovatelka však nenavrhla výslech pana J. ani neuvedla, že by byl přítomen u zkušebního provozu. Podle krajského soudu návrh stěžovatelky na obnovu řízení spojený s protokolem vyhotoveným panem J. nesplňuje podmínky § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Nejvyšší správní soud tento závěr aprobuje. K námitce stěžovatelky, že nevěděla o existenci protokolu, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud uvedené ani netvrdí. Krajský soud pouze poukázal na skutečnost, že o přítomnosti pana J. u zkušebního provozu stěžovatelka měla nebo musela vědět. Námitku proto shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou.

[24] Stěžovatelka brojí i proti bodu 48. napadeného rozsudku. Namítá, že krajský soud chybně dovozuje, že stěžovatelka měla v době probíhající daňové kontroly důkazy ohledně původu trubky. Navíc žalovaný měl o nakládání s nerezovou trubkou v roce 2013 informace z jiného daňového řízení od 23. 11. 2020. Dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je jedním z předpokladů pro obnovu řízení, že nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a jež nově vyšly najevo, mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Krajský soud došel závěru, že čestné prohlášení pana M. ze dne 20. 10. 2020 tento předpoklad nenaplnuje. Plyne z něj pouze, že nerezová trubka přešla do dispozice společnosti C. R. s. r. o., nikoliv to, že byla použita při výrobě příruby. Ze spisového materiálu plyne, že podstatný vliv na výrok rozhodnutí by mělo, pokud by stěžovatelka prokázala, že v době ukončení projektu měla nerezovou trubku pro výrobu, ze které vyrobila přírubu. To však z čestného prohlášení neplyne. I tato námitka je nedůvodná.

[25] Nedůvodná je i námitka, že krajský soud v bodě 54. napadeného rozsudku nesprávně vyhodnotil, že žalovaný ve svém rozhodnutí dokázal v souladu se zákonem ukončit daňové řízení ve věci odvodu i bez znaleckého posudku. Otázka, zda rozhodnutí žalovaného bylo řádně odůvodněno i bez provedeného znaleckého posudku, není předmětem nyní řešeného sporu. Zabýval se jí již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 Afs 295/2021-46, v němž shledal, že správní orgány měly dostatek důkazů pro zjištění rozhodných skutečností a jejich následné právní posouzení.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedeného vyplývá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu